

Kincs, amit keresünk

Nagyon balladisztikusra sikeredett Dresch Mihály legújabb CD-je, az „Árgyélus”. A balladisztikusság jelen esetben természetesen nem műfaji, hanem hangulati meghatározás. A korong ugyanis telis tele van tempós és lendületes részekkel, ettől azonban még valamiféle folyamatos merengés és lebegés, a múltat kutató emlékezés jellemzi a lemezt.

Az „Árgyéluson” nagyon következetesen és direkten épít a magyar népzene motívumaira Dresch Mihály és kvartettje. Bár a Dresch féle muzsikát mindig is ez jellemezte, a szaxofonos nem minden lemezén jelentkezik ez azonos erővel. Ebben a tekintetben az „Árgyélus” szinte kiugró példának számít. Hozzá kell tenni, hogy a népzenei jelleget erősíti az együttesben – most már hosszabb ideje - Lukács Miklós cimbalom játéka is. Az „Árgyéluson” azonban három kompozícióban is szerepet kapott Kovács Ferenc hegedűs, ami már magában a zenekar hangszer összeállításában is még egyértelműbbé és direkttebbé tette a folk kötődést. Hogy Dresch időnként felcsendülő énekéről, erről az iskolázatlan és esendő, de éppen ezért nagyon is idevaló hangról ne is beszéljünk...

Ami Dresch-t illeti érdekes az is, hogy a CD-n hallható rögtönzéseiben mindinkább a magyar népdalok keretein belül marad. Ez alól talán csak a lemez egyetlen tipikus jazz-kompozíciója, Duke Ellington „In a Sentimental Mood”-ja lenne kivétel. De Dresch ezt a számot is szinte „vissza magyarosítja” számos népzenei elemmel, s a magyar folk jellegzetes formáival.

Hogy mi történik ezen a korongon, azt egyébként valójában maga Dresch Mihály mondja el a CD fülszövegében. Ezek szerint ő egy olyan tiszta és természetes zenei egységet keres, mint amilyen az erdélyi folk volt. Úgy véli, képtelenek vagyunk ilyen új zenei egység megalkotására, ezért nyúlunk vissza minduntalan a magyar népzenehez.

S.F.

Dresch Mihály Quartet: Árgyélus – BMC, 2007.